

ยึดฟ้า หาพิภพรัก

ทองหลาง

๑

เสียงวิทยุติดตามตัวดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อส่งโค้ดสัญญาณ เฉพาะกิจที่เข้าใจกันในเฉพาะหน่วยงาน ปลุกร่างสูงใหญ่ของนายทหารยศ เรืออากาศเอกที่กำลังนอนหลับตานิ่งอยู่บนเตียง ให้จำต้องตื่นตัวลุกขึ้นทันที ด้วยประสาทรับรู้อัตโนมัติ อันเกิดจากการฝึกฝนอย่างหนักในหลักสูตรโหด เมื่อ ถูกเรียกให้รวมพลอย่างเร่งด่วน

“จะออกไปอีกแล้วหรือ ลูก” ผู้เป็นมารดาถามเมื่อเห็นบุตรชายในชุด ปฏิบัติการเต็มยศ สะพายเป้เดินแกมวิ่งลงบันไดมาคว้าคอมแบตคู่นักเข้าสวม “มีภารกิจด่วนครับ แม่ วิทยุแจ้งรวมพลเมื่อก็” กรณ์ยกบอกด้วยน้ำเสียง เร่งรีบ

“แต่รัณย์เพิ่งกลับมาี่ ลูก เพิ่งนอนพักได้ไม่กี่ชั่วโมงเอง” ผู้เป็นแม่ แย้งพลาถถอนหายใจ แม้รู้ว่ายังงักก็ไม่มีสิทธิ์ห้ามแต่ก็อดไม่ได้ที่จะพูดด้วยความ เป็นห่วง เมื่อคิดไปถึงสภาพของลูกชายที่กลับจากการฝึกในตอนเช้าแล้ว ต้องแต่งตัวออกไปใหม่ในช่วงบ่าย

“ผมต้องไปปฏิบัติหน้าที่”

“นี่จะไปที่ไหน ภารกิจอะไร นานกี่วันล่ะ” เอ่ยถามไปทั้ง ๆ ที่พอจะรู้ว่า คำตอบคืออะไร

“ยังไม่ทราบรายละเอียดอะไรเลยครับ เท่าที่รับแจ้งตามคำสั่ง ดู เหมือนจะสำคัญอยู่ไม่น้อย”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเมื่อสวมรองเท้าเสร็จ เขาพนมมือกราบลงที่ไหล่มารดา เป็นกิจปกติที่เขาฝึกกระทำอยู่เสมอก่อนออกปฏิบัติหน้าที่

“เขาคงไม่ได้ส่งลูกไปรบที่ไหนหรอกนะ” ผู้เป็นมารดาขังรู้สึกกังวลใจ

มืออ่อน ๆ ลูบไล้ศีรษะบุตรชายด้วยความอาทร

“ไม่หรรอครับ ช่วงนี้ไม่เห็นว่ามีข่าวสงครามรุนแรงจนถึงขั้นขอกำลังเสริมจากเราเกิดขึ้นที่ประเทศไทย”

“เฮ้อ...”

“อวยพรให้ผมด้วยครับ แม่”

“แคล้วคลาดปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวงนะ ลูก”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มกล่าว เขาโน้มเข้าจูบลากที่แก้มมารดา คำว่าปี่ขึ้นสะพายไหล่รีบรุดออกไปไม่รอช้า ทั้งความห่วงใยเอาไว้อย่างหลังอย่างเต็มเปี่ยม

บ้านพักของเรืออากาศเอกภรณ์ย์ หาญโยธิน เป็นบ้านพักอาศัย ของตนเองที่ไม่ใช่บ้านพักของหน่วยงาน ด้วยระยะทางที่ถึงแม้จะอยู่ในเขตใกล้ฐานทัพ ทว่าก็ยังห่างไกลกว่าเพื่อนร่วมงานคนอื่น เรืออากาศเอกภรณ์ย์ หาญโยธิน จึงเดินทางมาถึงจุดรวมพลแทบจะเป็นคนสุดท้ายของหน่วย แต่ก็ทันรวมแถวพอดี

“เร็วเข้า ทหาร เราต้องปฏิบัติภารกิจสำคัญนี้ให้แล้วเสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่เร็วที่สุดไม่เกินหนึ่งชั่วโมง”

เสียงสั่งการของหัวหน้าหน่วยดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขณะที่นายทหารประจำหน่วยนักรบดำ หรือที่หลายคนรู้จักกันในนามคอมมานโดอากาศโยธินวิ่งเข้าสู่ลานคอนกรีต ซึ่งมีเฮลิคอปเตอร์ลำเลียงสองลำจอดประจำการอยู่ การจัดแถวเป็นไปอย่างมีระเบียบและรวดเร็ว

“ทางกองกำลังหน่วยปฏิบัติการพิเศษได้รับแจ้งมาว่า ขณะนี้มีกลุ่มผู้ก่อการร้ายสากลไม่ทราบสัญชาติ ปฏิบัติการเข้ายึดศูนย์วิจัยและจับนักวิทยาศาสตร์คนสำคัญหลายคนเป็นตัวประกัน ส่วนรายละเอียดอื่นถือเป็นการลับสุดยอดของทางราชการ ภารกิจครั้งนี้จึงถือว่าเป็นภารกิจสำคัญระดับชาติ ที่เราจะต้องเข้าไปช่วยชีวิตตัวประกันทุกคนให้ปลอดภัย กลับมาให้ได้มากที่สุด ความรวดเร็วคือสิ่งที่เราพึงปฏิบัติ ไม่เน้นวิธีการ ขออย่า...นี่คือภารกิจที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของชาติโดยตรง ทุกอย่างต้องปฏิบัติด้วยความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และเงียบเชียบ” ผู้บัญชาการชี้แจง

“เราจะบินไปส่งพวกคุณที่พิกัดใกล้เป้าหมาย พวกคุณต้องโรยตัวด้วย เชือกลงไป แล้วเดินเท้าต่อจนถึงศูนย์วิจัย การปฏิบัติการต้องเป็นไปอย่าง เรียบเรียบ รวดเร็ว และระมัดระวังที่สุด จำไว้ ตัวประกันทุกคนต้องรอดชีวิต อย่างปลอดภัยให้คนร้ายก่อการได้สำเร็จ เพราะนั่นคืออันตรายร้ายแรงที่สุดของ มวลมนุษยชาติ จงจำไว้ อย่าคิดนานเกินห้าวินาที” หัวหน้าหน่วยแจ้งแผนการ ก่อนจะออกคำสั่งเตือนด้วยสุทธสำเร็จการปฏิบัติการพิเศษด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น

“นายทหารประจำหน่วยรบพิเศษทุกนาย ปฏิบัติ”

หน่วยคอมมานโดอากาศโยธินจำนวนยี่สิบนาย ทุกคนออกวิ่งไปยัง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียงที่จอดรออยู่อย่างเป็นระเบียบ แบ่งผู้โดยสารขึ้นประจำที่ จำนวนเท่ากัน เมื่อทุกอย่างพร้อม เครื่องบินลำเลียงประจำกองทัพอากาศก็ ทะยานขึ้นสู่น่านฟ้า มุ่งตรงไปยังพิกัดเป้าหมายตามแผนที่วางไว้ทันที

“มีใครรู้อ่างงว่าเกิดอะไรขึ้น มีใครพอจะขยายความให้ฉันเข้าใจได้มั่ง” เสียงหนึ่งในเพื่อนนายทหารถามขึ้น เรียกความสนใจใคร่รู้ ให้ผู้ร่วมภารกิจ หลาย ๆ คนหันไปมอง รวมถึงเรืออากาศเอกกรณย์ หาญโยธิน

“แล้วแกไม่ได้ฟังหัวหน้าพูดเมื่อครู่หรือไงวะ” เพื่อนอีกคนตอบ

“ก็ฟังอยู่...แต่...มันบ้าหรือเปล่าที่ไปจับนักวิทยาศาสตร์มาเป็นตัวประกัน เคยเห็นแต่เขาลั่นเครื่องบิน ยึดสนามบิน เพิ่งเคยได้ยินนี่แหละว่ายึดศูนย์วิจัยฯ”

“นายจะไม่คิดแบบนั้นเลยถ้านายรู้ว่าศูนย์วิจัยที่ว่ากำลังคิดค้นอะไรอยู่”

“คิดค้นอะไรล่ะ หรือว่าจะเป็นการอาวุธชีวภาพ”

“คงจะประมาณนั้น” ผู้พอรู้ตอบ

“เฮ้ย...รัฐอนุมัติให้ผลิตของพวกนี้ได้ยังไง”

“ไม่รู้...ฉันก็แค่เดา” คนตอบตอบหน้าตาเฉย

“อ้าว...ก็ดีกว่ารู้จริง”

“อาจเป็นไปได้นะ ไม่อย่างนั้นทำไมสถานีวิจัยถึงได้ตั้งอยู่ในที่ห่างไกล ผู้คนขนาดนั้น” อีกคนสนับสนุนความคิดเห็น เมื่อไตร่ตรองถึงข้อบ่งชี้ที่คิดว่า น่าเชื่อถือ

“แต่ฉันได้ยินมาอีกอย่างนะ ฉันได้ยินมาว่า เรื่องที่พวกเขาวิจัยกันอยู่ เป็นประโยชน์อย่างมาก และคุ้มค่าสุด ๆ หากการทดลองออกมาเป็นผลสำเร็จ

ก็อย่างว่าละ มีคุณอนันต์ก็ย่อมมีโทษมหันต์”

“เกี่ยวกับอะไร”

“ไม่รู้”

“โอ้...โวย...ก็นีกว่าจะรู้”

“เอาเถอะ พวกเรา หลังเสร็จภารกิจนี้แล้วเราคงได้รู้กันว่า พวกนักวิทยาศาสตร์กลุ่มนี้เขากำลังคิดค้นอะไรกันอยู่”

ในการสนทนาฆ่าเวลาให้เครื่องบินลำเลียงหน่วยรบคอมมานโดอากาศโยธินไปสู่ปลายทางนั้น คงมีเรืออากาศเอกกรณย์เท่านั้นที่นั่งฟังการสนทนาของกลุ่มเพื่อนเพียงเพื่อเป็นการประดับความรู้ สำหรับตัวเขาแล้ว ไม่มีความคิดเห็นใดในเรื่องนี้ นอกจากความตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้ลุล่วงไปได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด สมมติจึงเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งที่เขาควรทำในขณะรอเวลา

“ใกล้ถึงพิภพเป้าหมายแล้ว ทหารทุกนายเตรียมพร้อม ที่นี่ไม่มีลานกว้างพอที่จะเอาเครื่องลงจอด จึงต้องใช้ยุทธวิธีลงทางดิ่งด้วยระยะความสูงไม่เกินร้อยฟุต ทุกคนเตรียมตัว เช็กอุปกรณ์ให้พร้อม” เสียงหัวหน้าหน่วยดังขึ้น หยุดการสนทนาของกลุ่มลงทันควัน

เครื่องบินบินวนอยู่หนึ่งรอบเพื่อหาพิภพที่เหมาะสม ก่อนจะลอยตัวนึ่งลดระดับลงใกล้พื้นมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเมื่อเครื่องบินรักษาระดับความสูงได้พอเหมาะ เหล่าหน่วยคอมมานโดแห่งทัพอากาศก็ทะยานลงจากเครื่อง ด้วยอุปกรณ์เชือกอันเป็นวิธีที่รวดเร็ว ตามลำดับและลงสู่เป้าหมายได้แม่นยำที่สุด

แม้ขณะเวลาปฏิบัติภารกิจในตอนนี้เป็นเวลากลางวัน ตะวันบ่ายคล้อยจวนลับทิวไม้ แต่การเคลื่อนไหวของกองกำลังก็เป็นไปอย่างเงียบเชียบรวดเร็วไร้ร่องรอย การสื่อสารใช้ภาษามือเป็นสำคัญ อาวุธปืนที่ใช้ทุกกระบอกติดล่ำกลองเก็บเสียง

เมื่อเคลื่อนตัวเข้าใกล้พื้นที่เป้าหมาย รอบบริเวณหน้าและหลังอาคารของศูนย์วิจัยดูเงียบเชียบผิดปกติ ไร้วีแววกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่น่าจะยืนรักษาการณ์ดูแลทางเข้าออก กล้องส่องทางไกลถูกใช้มองสำรวจผ่านหน้าต่างกระจก เข้าไปในตัวอาคารเท่าที่จะสามารถมองเห็น ทว่าไม่ปรากฏสิ่งมีชีวิตใดๆ ผ่าน

เข้าสู่ระยะการมองเห็นของสายตaleyแม้แต่อย่างเดียว การคาดจำนวนผู้ก่อการร้ายจึงเป็นไปได้ยากขึ้น

“แยกย้ายกันเข้าไป โอบล้อม รอสัญญาณ แล้วเข้าจู่โจมพร้อมกัน” คำสั่งแจ้งผ่านวิทยุ ก่อนที่ทุกคนในหน่วยจะสังเกตสัญญาณมี

ทหารแห่งหน่วยรบพิเศษกองทัพอากาศต่างเคลื่อนกำลังเข้าไปภายในอาคาร แยกย้ายกันออกสำรวจ ค้นหาตามส่วนที่รับผิดชอบ ด้วยความรวดเร็วและเจียบเจียบตามศักยภาพที่ได้รับการฝึกฝน ทว่าความว่างเปล่าของสถานที่ไร้สิ่งมีชีวิต กลับกลายเป็นความผิดปกติอย่างไม่น่าเป็นไปได้

“ไม่มีใครเลยครับผม” หนึ่งในกลุ่มแจ้งผ่านวิทยุ เมื่อเขาเข้าสำรวจห้องทดลอง

“ด้านนี้ก็ไม่พบใครเช่นกันครับผม” นายทหารในแต่ละจุดต่างรายงานโดยวิธีและคำตอบเดียวกัน

“ແ່แล้ว...รามาเข้าเกินไป พวกมันคงจับตัวประกันเคลื่อนย้ายออกไปหมด” หัวหน้าหน่วยคาดเดาเหตุการณ์ “ทหารทุกนายแยกย้ายกันออกเคลียร์พื้นที่สำรวจให้ทั่ว เพื่อพบเบาะแส หรือผู้หลบซ่อน”

กองกำลังปฏิบัติการพิเศษคอมมานโดต่างแยกย้ายกันปฏิบัติตามคำสั่งด้วยความระมัดระวัง แม้พื้นที่ปฏิบัติการจะว่างเปล่าไร้ผู้คนก็เชื่อว่าจะปราศจากอันตราย

นายทหารหนุ่มในชุดปฏิบัติการพิเศษเต็มรูปแบบ สวมหมวกปิดบังใบหน้ามิดชิด เหลือไว้เพียงดวงตาคมกล้าประจักษ์เจ้าเวหา กวาดมองไปตามจุดต่าง ๆ ทั้งผนังและพื้น ฝ่ามือลูบไปตามผนัง ทั้งยังเคาะเพื่อฟังเสียงที่แตกต่าง ผนังทุกทิศไม่มีส่วนใดผิดปกติ นอกจากเสียงระเบิดที่ตั้งติด ๆ กันถึงสองครั้งอยู่ภายนอก ทำให้ชายหนุ่มถึงกับสะดุ้งหันไปมอง ปลายปืนปิดเหยือกบรรจุน้ำบนโต๊ะร่วงลงแตกกระจาย

“กองกำลังทุกนายให้รีบออกจากอาคารโดยเร็วที่สุด มีระเบิดวางไว้เป็นกับดัก ระวังตัวด้วย”

วิทยุสื่อสารดังเตือนถึงสองรอบ ทว่าความสนใจของภรณ์กับจาด้อยอยู่ที่พื้นกระเบื้องปูหินอ่อนขนาดใหญ่ ซึ่งแต่ละแผ่นกว้างยาวเป็นเมตร ๆ บัดนี้ได้เจ็จนองไปด้วยน้ำ เสียงการเคลื่อนที่ของเข็มนาฬิกาตั้งแล้วเข้ามาในโสต-

ประสาทเป็นจังหวะ ทว่ามันไม่ได้น่าสนใจเท่าร่องรอยการไหลของน้ำที่ขาดหายไปยังขอบกระเบื้องแผ่นหนึ่ง

ผู้กองหนุ่มก้าวเท้าไปยังบริเวณนั้น เคาะนิ้วลงบนพื้น เสียงที่ดังออกมาค่อนข้างโปร่งกังวานทำให้มั่นใจได้ว่า ภายใต้อันพื้นหินอ่อนแผ่นใหญ่แผ่นนี้จะมีบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ปกติซุกซ่อนอยู่

ชายหนุ่มมองไปตามขอบแผ่นหินอ่อนแผ่นใหญ่ขนาดกว้างยาวประมาณเกือบถึงสองเมตร แต่สิ่งที่เห็นผิดปกติชัดเจนคือ ไม่มีรอยวัสดุประสานให้เชื่อมติดกับกระเบื้องแผ่นอื่น

ผู้กองกรัณย์เข้าจัดแผ่นที่ใช้ปูพื้นนั้นออกทันที เสียงนาฬิกาฟังดูแปลก ๆ เมื่อรับรู้ได้ถึงความเร็วที่เร่งขึ้นตามลำดับ ทว่าสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้ที่หลบซ่อนลึกลับ แนบเนียน กลับให้ความสนใจแก่เขาได้มากกว่าเสียงนาฬิกา นั่นคือ แวดตาอันตื่นตระหนกที่แหงนเงยขึ้นมาสบตาเขาของหญิงสาวหน้าตามอมแมมที่นั่งขดตัวอยู่ในช่องแคบ ๆ พอบรรจุกคนได้สักคนโดยไม่รู้สึกรัดอึด

“เฮ้ย! กรัณย์ ระเบิด”

เสียงตะโกนเตือนดังขึ้นพร้อม ๆ กับที่ชายหนุ่มกระโจนลงไปในหลุมอันเป็นเสมือนห้องลับทันที ด้วยสัญชาตญาณ ทั้งยังใช้ร่างสูงใหญ่บดบังเศษชิ้นส่วนที่ถูกทำลายจากแรงระเบิดให้แก่ร่างบางที่เผลอร้องเสียงหลงก่อนจะเจ็บไป

กรัณย์รู้สึกเหมือนหุบเขาดับไปชั่วขณะ ไม่ได้ยินสรรพเสียงอะไรภายนอก แต่สติของเขายังคงมีอยู่เต็มร้อย โชคดีที่เขาสวมหูฟังเพื่อรับคำสั่งสัญญาณวิทยุ ไมเช่นนั้นประสาทหูคงถูกทำลายไปด้วยเสียงจากแรงระเบิด

ชายหนุ่มสะบัดศีรษะแรง ๆ เรียกสติให้กลับมา ก่อนจะก้มมองคนที่อยู่ในอ้อมแขน พลิกตัวเธอลุกขึ้นดูสภาพร่างกายทั่วไป นึกโล่งอกที่ร่างกายของเธอยังปกติดีแม้สติจะสูญไป

“คุณ ๆ เป็นอะไรมากหรือเปล่า” แรงเขย่าทำให้ดวงตาคู่สวยเปิดปริอขึ้นสบตาคมกล้า ชั่วไม่กี่จิตใจเปลือกตาประดับด้วยขนตาอันยาวเป็นแพกค์ค่อย ๆ ปิดลงตามเดิม

“เป็นไงบ้าง ผู้กอง...ปลอดภัยดีไหม” เสียงที่ถามอยู่บนพื้นชั้นปกติดังขึ้น แม้จะอยู่ใกล้ แต่เขาก็ได้ยินเพียงแว่ว ๆ

“ผมไม่เป็นไร...เร็ว ช่วยผู้หญิงคนนี้ก่อน” กรัณย์เอ่ย เมื่อโอบอุ้มร่าง

อันหมดสตินั้นส่งให้เพื่อนร่วมหน่วยสองสามนายที่กรุกันเข้ามาดูสถานการณ์
“เราค้นจนทั่วแล้ว ไม่พบใคร คาดว่าเธอคงจะเป็นคนคนเดียวที่ยัง
เหลือรอดอยู่” เพื่อนร่วมทีมเอ่ย เมื่อยื่นมือเข้าช่วยดึงร่างผู้กองหนุ่มขึ้นจาก
หลุมหลบภัยขนาดย่อม ๆ แห่งนั้น

เสียงเครื่องบินลำเสียงดังอยู่เหนือบริเวณอาคารสถานีวิจัย ร่างผู้บาดเจ็บ
ถูกส่งขึ้นเครื่องไปจนครบ รวมไปถึงเหยื่อที่รอดจากน้ำมือผู้ก่อการร้ายคนนั้น

การปฏิบัติการกิจครั้งนี้ถึงแม้ว่าจะไม่บรรลุเป้าหมาย ถึงทหารในหน่วย
หลายนายต้องได้รับบาดเจ็บจากแรงระเบิด แต่ก็ยังมีความโชคดียู่อย่างหนึ่ง
นั่นก็คือทุกคนมีชีวิตรอดกลับมา

“กลับบ้านคราวนี้จะได้พักเหนื่อยสักกี่วันล่ะ ลูก” นवलนิตย์เอ่ย
ถามบุตรชายที่กำลังถอดคอมแบตคู่นักออกจากเท้า

“ยังไม่ทราบเหมือนกันครับ” กรณ์ย์ตอบขณะนำรองเท้าไปวางไว้บนชั้น

“หิวหรือเปล่า แม่เตรียมอาหารเอาไว้รอเยอะแยะเลย” ผู้เป็นมารดา
ลูบมือลงบนศีรษะที่ได้รับการตัดแต่งทรงผมเป็นรองทรง แต่ออกไปทางเกรียน
สั้นกว่าปกติ

“ไม่ค่อยหิวเท่าไรหรอกครับ ผมอยากพักมากกว่า”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปนอนพักเถอะ ลูก ตื่นมาค่อยมากินข้าวกัน”

นายเรืออากาศหนุ่มลุกขึ้นยืนเคียงข้างมารดา โนมัศรีชะเข้าไปจูบแก้ม
ท่านเพื่อเป็นการขอบคุณ ก่อนจะคว้าเป้ประจำตัวใบใหญ่เดินขึ้นบันไดตรงสู่
ห้องนอนของตน

ห้องนอนของนายทหารอากาศศรั้อยเอกอย่างกรณ์ย์ก็ไม่ต่าง
จากห้องนอนของคนทั่ว ๆ ไป เมื่อเขาเป็นเพียงนายทหารชั้นสัญญาบัตร ฐานะ
ปานกลาง อดีตลูกชายข้าราชการเกษียณอายุที่เคยทำงานในด้านการปกครอง
พ่อผู้สอนให้เขารู้จักพึงพอใจในสิ่งที่มีอยู่ ไม่ชวนขวยหาสิ่งเกินจำเป็น ห้อง
นอนเล็ก ๆ จึงมีเพียงเตียงกว้างขนาดห้าฟุต ปูด้วยผ้าปูที่นอนสีพื้นเรียบ ๆ แต่
ถูกดึงมุมจนตั้งเปรี๊ยะน่านอน

บานหน้าต่างเปิดกว้างรับลมเย็นจากภายนอก ในขณะที่ผ้าม่านสีขาว

ถูกรวบมัดไว้ให้แดดส่องผ่านมาถึง โต๊ะทำงานขนาดเล็กตั้งอยู่ติดขอบหน้าต่าง
ริมขอบวางหนังสือเล่มหนาไว้อย่างเป็นระเบียบ

ชายหนุ่มปลดม่านหน้าต่างเลื่อนให้แผ่กระจายกันสายตาให้พ้นจาก
ภายนอก ก่อนเดินกลับมายืนหน้าตู้เสื้อผ้า แกะกระดุมเครื่องแบบแล้วถอด
มันออกพันตัว แม้กระทั่งเสื้อกล้ามสีขาวที่สวมทับไว้ข้างในก็ถูกถอดออก และ
โยนลงไปในโถขยะได้อย่างแม่นยำ อวดแผ่นอกหน้าที่อัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อ
เขาใช้ไม้แขวนเสื้ออันใหญ่สอดแขนเสื้อเข้าไปแล้วนำไปแขวนไว้ที่แขวนข้างฝา
ดึงผ้าเช็ดตัวมาพันท่อนล่างก่อนจะรูดกางเกงลงไปกองที่พื้น เดินตัวปลิวเข้า
ห้องน้ำที่เพิ่งสร้างต่อเติมขึ้นภายหลังเมื่อไม่นานมานี้เอง ความเหนื่อยล้าจาก
ภารกิจจึงถูกปลดปล่อยไปกับสายน้ำอุ่น ๆ จากฝักบัว กับการใช้เวลาไม่นานนัก
ตามนิสัยที่มักจะทำอะไรต่อมิอะไรอย่างรวดเร็ว

หลังอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ ร่างสูงหนาของชายชาติทหารที่ได้รับการ
ฝึกฝนร่างกายจนแข็งแกร่งอยู่เสมอก็โถมตัวลงนอนบนเตียงกว้าง

ความคิดของเขายังคงวนเวียนอยู่กับเหตุการณ์ในภารกิจที่ผ่านมา ทั้ง
เรื่องรูปแบบการตอบโต้ของผู้ก่อการร้ายที่ทิ้งเอาไว้ สร้างความเสียหายให้
เกิดขึ้นแก่ชีวิตฝ่ายตรงข้าม มูลเหตุจูงใจในการเข้าชิงตัวประกันกวาดต้อนนัก
วิทยาศาสตร์กลุ่มนั้นไป และสิ่งที่นักวิทยาศาสตร์พวกนั้นกำลังคิดค้นทดลอง
ทุกอย่างยังเป็นปริศนาดำมืดสำหรับเขา แม้กระทั่งผู้หญิงที่เจออยู่ในห้องลับ
คนนั้น เธอเป็นใครกัน มีความสำคัญเช่นไร ทำไมเธอถึงได้ซ่อนตัวที่ห้องใต้
พื้นหินอ่อนนั้นโดยลำพัง

ภริญ์ถอนหายใจยาวก่อนจะพยายามข่มตาให้หลับ เมื่อคิดไปถึง
แววตาตื่นตระหนกสีน้ำตาลเข้มเป็นประกายคู่นั้น มันประทับแน่นอยู่ในสมอง
รวมไปถึงความรู้สึกอุ่น ๆ นุ่มเนียนจากผิวสัมผัส ดูเหมือนจะยังไม่จางไปจาก
ลำแขนทั้งสองข้าง มันเกิดขึ้นจากสาเหตุใดกันนะ

นวนิยายมองดูร่างสูงของบุตรชายที่เดินลงบันไดเข้ามาสมทบที่
โต๊ะอาหารด้วยสีหน้าชื่นชม เส้นผมยุ่ง ๆ ได้รับการหวีจนเรียบ ใบหน้าเรียวได้รูป
ประกอบไปด้วยคิ้วเข้ม ดวงตาวาวรีอันแฝงความจริงจังและเด็ดเดี่ยวอย่าง
ชายชาติทหาร จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหยักลึกได้รูป ไม่ใช่เรื่องน่า

แปลกใจเลยแม้แต่หน่วยที่ลูกชายของนางจะเป็นที่หมายปองของสาว ๆ ในละแวกนี้ แต่ทว่านางก็ยังไม่เห็นท่าทีของบุตรชายว่าจะสนใจใครเป็นพิเศษ

“หน้าผมมีอะไรติดอยู่หรือครับ แม่” กริณย์ถามขึ้น ขณะขยับเก้าอี้ ออกมานั่ง

“ไม่มีหรือจ๊ะ เพียงแต่ว่าแม่กำลังสงสัย”

“สงสัยอะไรครับ” เขาถามต่อไปอีก พลางเลื่อนจานข้าวเข้ามาใกล้

“สงสัยว่าเมื่อไหร่แม่จะมีลูกสะใภ้กับเขาลักที่ ตอนนี่แม่อยากอุ้มหลานมาก ๆ อายุก็ปุ่นนี้แล้ว จะมีวาสนาได้เลี้ยงหลานกับเขาลักคนหรือเปล่าก็ไม่รู้ แม่พวกคุณนายในกรมทหารเขายังมาตั้งข้อสงสัยให้แม่ได้ยินอยู่ด้วย” ใบหน้าของคนที่เคยสวยสดใสในอดีตบึ้งขึ้นทันที เมื่อนึกถึงคำซุบซิบของบรรดาเมีย นายทหารที่บังเอิญดังมาเข้าหูนาง

“สงสัยอะไรครับ แม่”

“ก็สงสัยว่าลูกชายแม่จะชอบไม้ป่าเดียวกันนะสิ ถึงยังไม่มีแฟนกับเขาลักคน”

คำตอบของมารดาเล่นเอาผู้กองหนุ่มถึงกับสอ่กน้ำแกงที่เพิ่งจะตักชดเข้าปาก จนต้องคว้าแก้วน้ำขึ้นจิบ “ไอ้...สงสัยกันน่ากลัวเชียว”

“แล้วเป็นอย่างที่เขาว่าหรือเปล่านั้น” นवलนิตย์หันมาคาดคั้นบุตรชายด้วยสีหน้าจริงจัง ทว่าสิ่งที่ได้รับเป็นคำตอบก็ยังคงเป็นความเงียบ “บอกแม่มาเถอะ ถึงลูกจะเป็นอะไรยังไงแม่ก็รับได้”

“แม่ครับ...แม่เลี้ยงดูผมมาตั้งแต่เล็กจนโตขนาดนี้ แม่น่าจะรู้จักผมดีกว่าใครนะครับ ผมเป็นทหารผู้มีภาระหน้าที่ที่ต้องรับใช้ ปกป้องประเทศ ทหารต้องมีจิตใจที่กล้าแข็ง มั่นคง อดทน แม่คิดว่าจิตใจแบบนั้นจะเป็นจิตใจของคนที่มีความเปี่ยมเบนทางเพศได้หรือเปล่า” ชายหนุ่มอธิบาย ทั้งถามกลับ

“เยอะไป...แม่เห็นข่าวในต่างประเทศก็เคยมี”

“แต่ไม่ใช่ลูกชายของแม่”

“ก็นั่นสินะ” นवलนิตย์พยักหน้า ยอมรับตามคำพูดของบุตรชายที่มาพร้อมสีหน้าและแววตาจริงจัง “แต่ลูกก็ไม่ยอมมีความรัก ไม่ยอมมีคนที่รัก ไม่เคยพาสาวคนไหนเข้าบ้านมาให้แม่รู้จัก มันปล่อยให้ความคิดของแม่ไขว่ไขว่ได้เหมือนกันนี่นา”

“ใครบอกว่าผมไม่เคยพาสาวมาบ้านล่ะครับ ผมเคยพามาตั้งหลายครั้ง”
ภริณียิ้มเมื่อเห็นมารดาทำตาโต ทั้งพยายามทบทวนความทรงจำ

“ใครกัน ไม่เห็นจะมีเลย”

“ก็ย่นภัสโรครีบ มาบ้านเราตั้งหลายครั้ง” ชายหนุ่มเฉลยแล้วก็หัวเราะ
“อ้อ...อันนั้นแม่ไม่นับ ภัสโรเขาเป็นลูกน้าสาวของภริณีย์ มีศักดิ์เป็นน้อง
ไม่ใช่แฟน แต่ที่แม่อยากเห็นคือแฟนของภริณีย์ต่างหาก”

ชายหนุ่มมองหน้ามารดานิ่ง นำแปลกนักที่สมองพลันคิดไปถึงเจ้าของ
ดวงตาสีน้ำตาลวาววับคนนั้นโดยอัตโนมัติ นักวิทยาศาสตร์ที่น่าจะมีดีกรีระดับ
สูง ถึงมีโอกาสเข้าร่วมงานวิจัยอันเป็นโครงการลับระดับชาติ ผู้หญิงที่เขาไม่
เคยรู้จักแม้แต่ชื่อ ทว่าเงาของเธอกลับวนเวียนอยู่ในสมองของเขาจนยากที่จะ
ลบไปให้พ้น

“ผมยังไม่พร้อม”

“ทำไมถึงไม่พร้อม”

“อาจจะยังไม่ถึงเวลา”

“แต่อายุของคุณมากพอที่จะหาใครสักคนมาทำหน้าที่นั้นแล้ว”

“ผมยังหาผู้หญิงที่เข้าใจการทำงานของผมไม่พบ”

“แม่ไม่เข้าใจ...เห็นมือออกเยอะเยอะไปที่เขาพยายามจะเข้ามาใกล้ภริณีย์
ของแม่ อยากเป็นคุณนายผู้กองกันทั้งนั้น แต่ภริณีย์ก็เฉยเมยไม่สนใจ”

“ผู้หญิงพวกนั้นยังไม่มีคุณสมบัติตามที่ผมวางไว้ครับ แม่” ชายหนุ่ม
เอ่ยเสียงเรียบ เขายังให้ความสนใจกับอาหารตรงหน้า ควบคู่ไปกับการสนทนา

“คุณสมบัติลูกสะใภ้ของแม่ต้องเป็นยังไงหรือ ภริณีย์”

“ก็ไม่ว่าไรมากหรือครับ” ชายหนุ่มตอบแค่นั้น แล้วก็หันไปสนใจ
รับประทานอาหารตรงหน้าต่อ

“ไม่ว่าไรมาก แล้วมันอะไรยังไง” ผู้เป็นมารดาไม่ยอมปล่อยผ่านเรื่อง
คำตอบ

“เป็นผู้หญิงที่พร้อมจะเป็นแม่ที่ดีของคุณ พร้อมจะเป็นภรรยาที่ดีของผม
และสามารถยอมรับได้ หากจะต้องได้รับการรอคอย หรือสูญเสีย ผมไม่
อยากให้เกิดปัญหาพ่อไปทางแม่ไปทาง ครั้นเมื่อเขาหมดความอดทนกับหน้าที่
การงานของผม”

“มันก็จริงของลูก อาชีพทหารไม่ใช่อาชีพที่มีเวลาแน่นอนอย่างอาชีพอื่น ขนาดแม่เอง...แม่ยังต้องทำใจให้ยอมรับการแต่งงานของลูกมาทั้งชีวิต แล้วคนอื่นเขาจะทนได้สักแค่ไหนกัน”

นวนิதிய์ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่า ผู้หญิงที่บุตรชายต้องการได้มาเป็น คู่ชีวิตนั้นค่อนข้างจะหายากอยู่สักหน่อย แต่นางก็ยังหวังว่าในโลกนี้น่าจะมี หลงเหลือไว้สำหรับภริยาบ้างละ

“นั่นสินะ... ต้องมีที่ถูกใจหลงเข้ามาในชีวิตสักคนหรือ...สักวันลูกคง จะได้พบผู้หญิงคนนั้นตามที่หวัง เพราะนั่นก็คือความหวังของแม่เหมือนกัน” นวนิதிய์ยิ้มเมื่อยอมรับได้กับเหตุผลของบุตรชาย

๒

หลังการปฏิบัติภารกิจสำคัญครั้งล่าสุดไม่ถึงสัปดาห์ เรืออากาศ-เอกกรณย์ถูกเรียกตัวพบอีกครั้งยังห้องบัญชาการของหน่วยปฏิบัติการพิเศษ ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาระดับสูง การถูกเรียกพบครั้งนี้สร้างความประหลาดใจให้นายทหารหนุ่มไม่น้อย เมื่อทราบว่า เขาเท่านั้นที่ถูกเรียกตัวเข้าพบ ไม่มีเพื่อนร่วมหน่วยคนอื่น ๆ เลยแม้แต่คนเดียว

“มาแล้วหรือ ผู้กอง ผมกำลังรอคุณอยู่ที่เดียว” ท่านผู้บัญชาการเอ่ยเมื่อเห็นหน้าจากแฟ้มงานมาพบร่างสูงของนายทหารหนุ่มที่ยืนนิ่งอยู่เบื้องหน้า

“ครับผม” กรณย์ตอบรับด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“นั่งสิ เราคงมีเรื่องที่จะต้องพูดกันยาว”

กรณย์ทำความเคารพด้วยการโค้งคำนับก่อนจะเลื่อนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน ออกมานั่ง สีหน้าของเขายังนิ่ง ราบเรียบตั้งน้ำไว้คลื่อนลม ไร้การแสดงความรู้สึกนึกคิดในสิ่งที่สงสัย

“คุณคงจะแปลกใจสินะที่จู่ ๆ ก็ถูกเรียกตัวเข้าพบด่วนแบบนี้” ท่านผู้บัญชาการมองนิ่งไปยังคู่สนทนา ทั้งยังยิ้มน้อย ๆ “ผมเองก็ไม่รู้จะเริ่มตันชี้แจงยังไงดี แต่มันมีงานชิ้นหนึ่งที่ทางกองทัพออยากขอความร่วมมือกับคุณ และคุณจะต้องปฏิบัติภารกิจนี้โดยลำพัง ไม่มีสมาชิกของหน่วยคอมมานโดอื่น ๆ เข้าช่วยเหลือ นี่เป็นเรื่องลับสุดยอดที่สั่นคลอนความรู้สึกคนทั้งประเทศหากข่าวรั่วไหล”

คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันด้วยความสงสัย และนี่คงเป็นครั้งแรกที่ท่านผู้บัญชาการได้เห็นสีหน้าแสดงออกถึงความรู้สึกของผู้กองหนุ่ม

“คุณจำผู้หญิงที่คุณช่วยเธอออกมาจากศูนย์วิจัยคนนั้นได้ไหม ผู้กอง”

“จำได้ครับผม”

“ผู้หญิงคนนั้น...ด็อกเตอร์ไอริน ผมต้องการให้คุณแต่งงานกับเธอ”

“ท่านว่ายังไงนะครับ!” ผู้กองกริณย์โพล่งขึ้นในทันทีกับคำสั่งฟ้าผ่าที่ไม่คาดคิด

“คุณต้องแต่งงานกับด็อกเตอร์ไอริน อาริยะ ผู้หญิงคนที่ช่วยให้คุณมีชีวิต เธอจากสถานีวิจัยคนนั้น และคุณต้องแต่งงานกับเธอโดยเร็วที่สุด” คำสั่งของผู้บัญชาการย้ำให้ทราบว่าเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่หูผาด

กริณย์รู้สึกขว้างไปทั้งหน้าเพราะความไม่เข้าใจ การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเขา ในหัวสมองเวลานี้ ไม่เคยคิดเรื่องแต่งงานเลยสักครั้ง แต่แล้วจู่ๆ การแต่งงานที่น่าจะเกิดขึ้นจากความรักระหว่างชายหญิงถึงกลายมาเป็นคำสั่งในเชิงบังคับ และที่สำคัญ ทำไมต้องเป็นเขาที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งนี้

“ทำไมต้องเป็นผมครับ” เรืออากาศเอกกริณย์เอ่ยถาม ด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูราบเรียบขึ้น เมื่อปรับอารมณ์ได้ใกล้เคียงความเป็นปกติ

“เพราะคุณเป็นคนเดียวในหน่วยรบพิเศษที่ยังไม่มีพันธะเรื่องครอบครัว ความสามารถทางด้านการต่อสู้ของคุณจะสามารถคุ้มครองความปลอดภัยของเธอได้อย่างใกล้ชิด และคุณก็เป็นคนเดียวที่ด็อกเตอร์ไอรินรู้จัก” ท่านผู้บัญชาการให้เหตุผล

“ข้อแรกผมไม่ได้แย้ง แต่ข้อหลังนี่สิ...ผมมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าไม่เคยรู้จักหรือเคยพบเห็นเธอมาก่อน นอกจากวันนั้น ทำไมท่านถึงระบุว่าคุณรู้จักผม” ชายหนุ่มถามด้วยความสงสัย “แต่...ช่างเถอะ นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญเท่ากับเหตุผลที่ว่า ทำไมผมต้องแต่งงานกับเธอ”

ท่านผู้บัญชาการถอนหายใจยาว รวากับต้องการระบายความรู้สึกหนักอกที่อัดแน่นอยู่เต็มเปี่ยม ท่านลุกขึ้น แล้วก้าวเดินไปยืนเหม่อมองทิวทัศน์ภายนอกหน้าต่าง เพื่อเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดที่มี ก่อนจะเดินกลับมาวางมือลงบนกระดานปาของผู้ใต้บังคับบัญชาหนุ่ม

“เธอรูจักชื่อคุณ”

“เพราะเธอรูจักชื่อผมเธอครับ” ผู้กองหนุ่มถึงกับส่ายหน้า ไม่คิดอยากจะเชื่อว่านี่คือเหตุผลที่ทำให้เขาต้องรับภารกิจนี้

“จริง ๆ มันก็มีเหตุผลอื่นประกอบกันอีกหลายข้ออยู่นะ ผู้กอง ที่ผม

ต้องสั่งการให้คุณแต่งงานกับด็อกเตอร์ เหตุผลหนึ่งก็เพื่อช่วยในการอำพรางฐานะของด็อกเตอร์ คุณเองก็รู้ว่าเธอเป็นคนเดียวที่เหลืรอดจากน้ำมือผู้ก่อการร้ายกลุ่มนั้น และที่สำคัญกว่านั้น ด็อกเตอร์ยังเป็นกุญแจสำคัญในการไขข้อมูลลับที่พวกมันต้องการตัว”

“ข้อมูลลับ” คิ้วเข้มเลิกขึ้นสูงในเชิงถาม

“เป็นข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยที่พวกมันอยากได้ มันสำคัญมากถึงระดับความมั่นคงของประเทศเลยทีเดียว” เสียงถอนหายใจของท่านผู้บัญชาการดังขึ้นอีกครั้ง “งานวิจัยที่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ผมคงไม่มีสิทธิ์ที่จะบอกคุณ แต่คุณไม่ต้องกังวลใจไป เพราะการแต่งงานครั้งนี้เป็นการแต่งงานเพียงแค่นั้น นามเท่านั้น”

“แต่งงานเพียงในนาม...ยังไคร้ครับ ผมไม่เข้าใจ หมายถึงเพียงแค่เป็นเรื่องของการสร้างความเข้าใจให้กับทุกคนว่าเธอเป็นภรรยาผม โดยไม่มีเรื่องของกฎหมายมาเกี่ยวข้องใช่หรือเปล่าครับ”

“คุณต้องแต่งงาน และจดทะเบียนสมรสกับเธอให้ถูกต้องตามกฎหมาย นี่คือสิ่งสำคัญ เพราะนั่นจะทำให้สถานภาพ ชื่อ และนามสกุลของเธอเปลี่ยนแปลงไปอย่างแนบเนียนที่สุด”

ท่านผู้บัญชาการเดินกลับมา นั่งประจำที่เดิม สายตาที่มองผ่านโลกมานานกว่า จ้องเขม็งมาที่ใบหน้าคมคายของลูกน้องผู้มีระดับบนวหน้า นึกอยากรู้ความคิดภายในใต้สีหน้าเย็นชาเรียบเฉยนั้นนัก

“ทำไมต้องใช้วิธีแต่งงาน วิธีอื่นที่จะใช้คุ้มครองด็อกเตอร์คนนั้นมีออกมากมาย” ชายหนุ่มแย้ง

“เพราะมันเป็นภารกิจลับ เราต้องการให้ด็อกเตอร์อาศัยอยู่กับคุณที่บ้านของคุณอย่างแนบเนียน โดยไม่มีใครตั้งใจสงสัย และไม่เป็นที่เพ่งเล็ง”

“ผมต้องทำตามคำสั่งนี้เท่านั้นใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มถามเพื่อความมั่นใจ

“เราพิจารณาแล้ว งานนี้ไม่มีใครเหมาะสมเท่าคุณ...นี่เป็นเพียงภารกิจแรกที่คุณต้องปฏิบัติ หลังจากนั้นยังมีภารกิจใหญ่กว่ารอคุณอยู่ นั่นคือการสืบหาที่ซ่อนของนักวิทยาศาสตร์คนอื่น ๆ ถูกจับตัวไป มันเป็นภารกิจลับที่ต้องอาศัยความสามารถของคุณล้วน ๆ”

“ถ้าเช่นนั้นผมขอพบด็อกเตอร์คนนั้นก่อนได้ไหมครับ”

“ทำไมเธอ...หรืออยากเห็นหน้าว่าที่เจ้าสาวให้ชัด ๆ” ท่านผู้บัญชาการหัวเราะเบา ๆ ขณะที่อีกฝ่ายยังทำหน้าที่งออยู่เช่นเดิม

“จะได้ตัดสินใจดูว่า ผมควรจะแต่งงานกับเธอ หรือผมจะยื่นใบลาออกเพราะคำสั่งนี้ดี”

คำขอของผู้กองหนุ่มทำเอาท่านผู้บัญชาการกองทัพถึงกับเปล่งเสียงหัวเราะออกมาดังกว่าเดิม เมื่อไม่คิดว่านายทหารหนุ่มผู้มีฉายาว่าเสือยิ้มยากอย่างผู้กองกรัณย์จะมีคำพูดชวนขบขันได้ขนาดนี้

“ได้สิ...แล้วผมจะรอคำตอบนั้นจากคุณนะ ผู้กองกรัณย์”

ผู้กองกรัณย์เดินทางต่อมายังเรือนพักรับรองแขกของกองทัพที่อยู่ในบริเวณค่ายทหาร สถานที่พักผ่อนของด็อกเตอร์ผู้ซึ่งในอนาคตอันใกล้อาจจะต้องเข้ามาเกี่ยวพันกับชีวิตของเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หรืออาจเป็นสาเหตุให้เขาต้องจบชีวิตราชการทหารอย่างที่สุดไว้

รอบบริเวณมีทหารยามคุ้มกันอย่างแน่นหนาสมกับเป็นบุคคลสำคัญที่กองทัพต้องให้การคุ้มครอง ซึ่งน่าจะเป็นสถานที่ที่เธอสามารถพักผ่อนได้อย่างปลอดภัย โดยไม่จำเป็นต้องแต่งงานจดทะเบียนสมรสกับเขาเลยแม้แต่น้อย

“ผมขอพบด็อกเตอร์” ชายหนุ่มแจ้งความจำนงให้ทหารยามรับทราบ

“รอสักครู่ครับ ผู้กอง ผมขอไปรายงานให้ด็อกเตอร์ทราบก่อน” นายทหารชั้นประทวนทำความเคารพ ก่อนจะเดินผ่านเข้าไปในบ้านพักเพียงไม่นานก็วิ่งกลับมา

“เชิญผู้กองครับผม ด็อกเตอร์กำลังรออยู่”

กรัณย์เดินผ่านทหารยามตรงไปยังประตูเคาะเป็นสัญญาณสามครั้ง ก่อนจะเปิดเข้าไปโดยไม่จำเป็นต้องรอคำอนุญาตอีก

“เชิญค่ะ ผู้กองกรัณย์”

เสียงใสดังกังวานราวเสียงระฆังแก้วเอ่ยขึ้นมาให้ได้ยิน ก่อนที่ชายหนุ่มจะมองเห็นตัว เมื่อเขาเพิ่งจะผ่านพ้นประตูเข้ามา

ชายหนุ่มหันไปมองตามเสียงเชื้อเชิญของหญิงสาวที่กำลังยืนรอเขาอยู่กลางห้อง ดูแตกต่างจากภาพผู้หญิงหน้าตามอมแมมที่เขาพบในห้องลับแห่งนั้น

แต่ขณะนี้ใบหน้าได้รูปในกรอบผมสีน้ำตาลเข้มของเธอ กลิ้งเกล้าหมดจดเนียนใสดงามตามวัยสาวสะพรุ้งดั่งดอกไม้แย้มกลีบ จนแทบไม่น่าเชื่อว่าเป็นคนเดียวกัน ทว่าสิ่งที่สะดุดความรู้สึกก็คือดวงตาสีน้ำตาลสวย ๆ คู่ นั้น ดวงตาที่เขาบอกตัวเองไม่ได้สักที่ว่าทำไม่ถึงจำได้ไม่รู้ลืม แม้ว่าแววตาที่มองสบมาจะเปลี่ยนแปลงไปแล้ว

“สวัสดีครับ ด็อกเตอร์ไอริน อาริยะ” ชายหนุ่มเอ่ยทักทายเมื่อเดินเข้าไปใกล้ชุดรับแขกที่หญิงสาวทรุดตัวลงนั่งก่อน

“สวัสดีค่ะ...เรียกดิฉันว่าไอรินเฉย ๆ ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวบอกโดยที่สายตาของเธอยังไม่ยอมละไปจากใบหน้าคมคายของนายเรืออากาศเอกที่ยังยืนนิ่งอยู่ตรงหน้า

อาจเป็นเพราะความรู้สึกแปลก ๆ ที่เธอมีโอกาสได้มองใบหน้านี้เต็ม ๆ หลังจากที่เคยเห็นเพียงดวงตาวาวรี ประกายตาคมกล้าดูเฉยชา และคิ้วเข้มบางส่วน ซึ่งโผล่พ้นหมวกสวมศีรษะอำพรางใบหน้า แม้หญิงสาวจะไม่ได้หวังว่าบุคคลที่ซ่อนหน้าอยู่ภายใต้หมวกคลุมสีดำคนนั้นจะหล่อเหลา แต่สิ่งที่มองเห็นในขณะนี้มากกว่าจินตนาการของเธอนัก จนทำให้ถึงกับรื้อนวบไปทั้งหน้าเมื่อได้สบตาเขาอีกครั้ง

“สวัสดีครับ ผมเรืออากาศเอกกรัณย์” ชายหนุ่มแนะนำตัวบ้าง

“ค่ะ...เชิญนั่งค่ะ ดูท่าว่าคุณคงมีเรื่องที่จะพูดกับฉันยาว”

“ครับ ด็อกเตอร์” ชายหนุ่มรับคำ แต่เขายังใช้สรรพนามเดิมในการเรียกขานสตรีตรงหน้า ก่อนจะทรุดลงนั่งยังเก้าอี้บุนวมตัวที่อยู่ใกล้เขา แต่ห่างคู่สนทนาไปพอประมาณ ทหารรับใช้นำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟให้อย่างรู้หน้าที่ก่อนจะหลบฉากไป

“คุณคงมาด้วยเรื่อง...ที่ท่านผู้บัญชาการขอร้อง” หญิงสาวเป็นฝ่ายเริ่มต้น

“อย่าเรียกว่าขอร้องเลยครับ เรื่องแบบนี้เรียกว่าออกคำสั่งดูจะเหมาะสมกว่า” ชายหนุ่มกล่าวแก้

“คุณไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติตามคำสั่งนั้น” คนถูกถามนิ่งขมิ้ม ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ อันเป็นคำตอบให้หญิงสาวเข้าใจถูกต้อง “ก็เลยจะมาขอให้ฉันช่วยเรียนท่านผู้บัญชาการให้ไหมคะ” น้ำเสียงของด็อกเตอร์สาวแม้จะฟังดู

ราบเรียบ ทว่าแววตาของเธอก็สลดวูบลงอย่างเห็นได้ชัด

“ผมมาเพื่อหาข้อมูลประกอบการตัดสินใจครับ” ชายหนุ่มเอ่ย

“แล้วคุณต้องการที่จะทราบเรื่องอะไรบ้างล่ะ”

ภริณัณมองนิ่งที่ใบหน้าเนียนใสไร้การแต่งแต้มสีสัน ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าหญิงสาวตรงหน้านั้นสวยบาดใจนัก และไม่ปฏิเสธว่าผู้ชายทุกคนมักมองผู้หญิงที่ความสวยเป็นอันดับแรก เขาเองก็ไม่มีข้อยกเว้นจากทฤษฎีนี้ ทว่านั่นไม่ใช่ความสำคัญหลักที่ต้องเลือกมาเป็นคู่ชีวิต

“ทำไมต้องเป็นผม ท่านผู้บัญชาการบอกว่าคุณรู้จักผม แต่ผมมั่นใจจะว่าผมไม่เคยรู้จักคุณมาก่อน”

ด็อกเตอร์สาวถอนหายใจเฮือก เธอเหม่อมองไปยังทิศทางที่ไม่มีใบหน้าหล่อเหลาลมคาศยซึ่งกำลังจ้องมองเธอนิ่ง ไม่ใช่ด้วยความพิศวาส ทว่าเป็นสายตาแห่งความเคลือบแคลงสงสัยที่ต้องการคาดคั้นเอาความจริง

“ฉันได้ยื่นเพื่อนร่วมงานของคุณเรียกชื่อคุณก่อนจะเกิดการระเบิดต่อนั้น”

“อย่าบอกนะว่า รู้เพียงเท่านั้นคุณก็เลือกที่จะแต่งงานกับผม”

“ถ้าฉันจะบอกคุณว่า ความคิดเรื่องแต่งงานไม่ใช่ความคิดของฉัน คุณจะเชื่อไหมคะ” หญิงสาวเอ่ยถามแต่ก็ได้คำตอบกลับมา “ท่านผู้บัญชาการท่านบอกว่า ฉันควรจะต้องแต่งงานกับใครสักคนที่สามารถช่วยเหลือและคุ้มครองชีวิตของฉันได้ ด็อกเตอร์ไอริน อาริยะ จะต้องหายไปจากทะเบียนข้อมูล มันเป็นการอำพรางตัวที่ดีที่สุด” หญิงสาวผ่อนลมหายใจออกมาจากอกเบา ๆ

“แล้วคุณก็เห็นด้วยกับความคิดของท่าน” ชายหนุ่มแทรกขึ้น

“เปล่า...นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการเลยแม้แต่น้อย ฉันไม่หวังเรื่องชีวิตถึงแม้ว่าไอ้พวกผู้ก่อการร้ายกลุ่มนั้นมันจะย้อนกลับมาจัดการฉันอีกครั้ง”

“แล้วคุณต้องการอะไร”

“ฉันต้องการใครสักคนหนึ่งที่มีฝีมือดีที่สุด ที่จะช่วยสืบหาที่อยู่ของคุณพ่อ และสามารถพาฉันตามไปช่วยเหลือท่านกับคนอื่น ๆ ให้พ้นจากน้ำมือคนพวกนั้น”

“คุณพ่อเหรอ”

“ใช่แล้วค่ะ...ศาสตราจารย์ด็อกเตอร์ครรชิต อาริยะ ท่านเป็นหัวหน้าในการค้นคว้าวิจัยโครงการนี้ ท่านถูกพวกก่อการร้ายจับตัวไปพร้อม ๆ นักวิทยาศาสตร์คนอื่น ๆ ป่านนี้ไม่รู้เป็นตายร้ายดียังไง ขอร้องเถอะค่ะ ช่วย

คุณพ่อของฉันด้วย ฉันมั่นใจว่าคุณทำได้ เพราะคุณก็มีคุณสมบัติทุกอย่างที่
เหมาะสมกับงานนี้” หญิงสาวอ่อนวอนด้วยน้ำเสียงเศร้า

“คุณสมบัติที่คุณว่าคืออะไร”

“คุณอยู่ในหน่วยรบพิเศษ มีความสามารถเรื่องการต่อสู้ การแกะรอย
และความสามารถอื่น ๆ ที่นายทหารหน่วยรบพิเศษพึงมี” หญิงสาวเอ่ย

“นายทหารที่ถูกฝึกตามหลักสูตรพิเศษทุกคนก็มีความสามารถเหมือนผม”

“แต่คนเหล่านั้นเขาแต่งงาน มีครอบครัว มีลูกมีเมียแล้ว ฉันไม่
ต้องการให้พวกเขาได้รับการสูญเสียหากมีอะไรผิดพลาด” เธอบอก

“ถึงผมจะยังไม่แต่งงาน แต่ก็เชื่อว่าผมจะไม่มีครอบครัว”

คำพูดของผู้กองหนุ่มตรงหน้าทำเอาใบหน้าเนียนใสถึงกลับซีดเผือด หัวใจ
หล่นวูบลงไปกองอยู่ที่พื้น หัวใจไหวไปกับความรู้สึกผิดหวังอย่างที่ไม่อยากจะเกิด
ขึ้น

“คุณกำลังจะบอกฉันว่าคุณมี...”

“ถึงผมจะยังไม่มียูกเมีย แต่ผมก็มีแม่ที่ต้องดูแลนะครับ” กริณณ์มอง
หน้าที่ซีดเผือดของอีกฝ่ายที่ค่อยๆ กลับมาเป็นปกติแล้วก็นึกแปลกใจ ด็อกเตอร์
คนนี้ช่างเป็นผู้หญิงที่ขาดความสามารถเรื่องเก็บความรู้สึก

“สรุปว่าคุณไม่ต้องการรับภาระหน้าที่อันนี้ใช่ไหมคะ โอเคค่ะ...ฉันเอง
ก็ไม่ชอบที่จะทุศีลตามตี้อใคร อย่งว่าละนะ ใครมั่งที่อยากจะเอาชีวิตมาเสี่ยง
ญาติพี่น้องก็ไม่ใช่ ถ้าคุณไม่เต็มใจจะทำ ฉันก็ไม่อยากบังคับ แล้วฉันจะ
เรียนท่านผู้บัญชาการให้ละคะ” หญิงสาวกล่าวด้วยความรู้สึกหดหู่ ผิดหวัง
ก่อนจะเอ่ยปากเหมือนไล่กลาย ๆ ด้วยน้ำเสียงห้วน ๆ

“ธุระของคุณคงจบแล้วแค่นี้ ฉันเห็นจะขอตัวพักผ่อนก่อนละ รู้สึกทั้ง
เหนื่อยและเครียด” ไอรินลุกขึ้นยืน พลอยให้นายทหารหนุ่มลุกตาม

“เดี๋ยวลีครับ”

“คุณไม่ต้องพูดอะไรแล้วละ ฉันเข้าใจดี ฉันเองก็รักคุณพ่อมาก รัก
และห่วงใยท่าน คงไม่ต่างจากคุณที่รักและห่วงคุณแม่” เธอบอกก่อนจะหมุน
ตัวไปทางบันไดอันเป็นช่องทางขึ้นสู่ชั้นบน

“ผมแค่ต้องการทราบ ว่า พวกที่จับคุณพ่อของคุณ รวมไปถึงคนอื่น ๆ
พวกมันต้องการอะไร และพวกคุณกำลังคิดค้นทดลองอะไรกันอยู่”

ด็อกเตอร์ไอรินหันมาเผชิญหน้ากับชายหนุ่มอีกครั้งด้วยแวตตาที่เด็ดเดี่ยว “เมื่อคุณไม่ยินดีที่จะช่วยเหลือรับภารกิจนี้ คุณก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะทราบบอก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดทั้งสิ้น ขอโทษนะคะ เชิญคุณกลับไปได้แล้ว”

กรีธณ์ถอนหายใจยาว ก่อนจะหมุนตัวกลับ หลังจากที่ยืนมองร่างบางเดินหายลับสายตาไป ความลึกลับเกิดขึ้นในใจ กับความรู้สึกที่คล้ายตนเองปิดความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย แต่ทว่า...มันก็น่าจะมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าการถูกสั่งให้แต่งงาน เพราะเขาไม่เคยคิดที่จะแต่งงานด้วยหน้าที่ นอกเหนือจากการแต่งงานด้วยหัวใจ

ร่างสูงก้าวพ้นออกมาจากประตูบ้านพักรับรองของกองทัพด้วยสีหน้ากังวล ทว่าความช่างสังเกตของเขาก็ทำให้สัมผัสได้ถึงความผิดปกติ เมื่อไม่ปรากฏทหารยามที่เฝ้าหน้าบ้านพัก หากพวกเขาไปทำธุระส่วนตัวก็ไม่น่าจะไปหมดทั้งสองนาย

ชายหนุ่มกวาดมองสำรวจไปรอบ ๆ ในท่าเตรียมพร้อมระวังตัว บริเวณบ้านพักตั้งอยู่โดดเดี่ยว เงียบสงบ ตกแต่งด้วยสวนหย่อมเล็ก ๆ ที่ประกอบไปด้วยพุ่มไม้ดอก ไม้ใบ บัดนี้สิ่งที่เขามองเห็นก็คือ รองเท้าคอมแบ็ทของทหารที่โผล่พ้นออกมาให้เห็นตรงพุ่มไม้ข้างหน้า

“ด็อกเตอร์”

ชายหนุ่มหมุนตัวกลับไปยังประตูบ้านพัก แต่แรงระเบิดทำให้เขาต้องหมอบลงกับพื้นแล้วเร่งรีบคลานเข้าไปใกล้ ก่อนทะยานตัวเปิดประตูเข้าไป ผ่นห้องฟังลงไปทั้งแถบ เฟอร์นิเจอร์หักพังกระจายท่ามกลางเปลวเพลิง และฝุ่นควันที่ลอยฟุ้ง

“ด็อกเตอร์...คุณอยู่ที่ไหน...ด็อกเตอร์” ชายหนุ่มตะโกนเรียกสั้น ก่อนจะวิ่งขึ้นบันไดไปชั้นบน

ประตูห้องถูกเปิดออกที่ละห้อง ไม่ปรากฏร่างของคนที่เขามองหา แม้แต่ในห้องนอน บนเตียงกว้างมีเพียงเสื้อผ้าที่เขาจำได้ว่าเป็นชุดเดียวกันกับที่เธอสวมออกมาสนทนากับเขา

“ด็อกเตอร์...คุณอยู่ในนี้หรือเปล่า”

ชายหนุ่มทั้งทุบทั้งตะโกน เมื่อสัญญาตญาณบอกให้รู้ว่า เธอน่าจะอยู่ในห้องนี้ ทว่าไม่มีเสียงตอบรับ ยิ่งทำให้เขาเกิดอาการกระวนกระวาย

“ตอบผมที่...ถ้าคุณไม่ตอบผมจะเปิดเข้าไปล่ะนะ” ผู้กองหนุ่มตะโกนบอกก่อนจะขยับลูกบิดประตูห้องน้ำ ทว่า มันยังติดล็อกด้านใน ชายหนุ่มจึงตัดสินใจโถมตัวเข้ากระแทกด้วยกำลังที่มีอยู่ทั้งหมด กระทั่งบานประตูเปิดผัวะเข้าไป

ภาพร่างบางที่มีเพียงผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่พันอยู่ผืนเดียวนอนฟูบอบอยู่บนพื้นห้องน้ำทำเอาหัวใจของชายหนุ่มแทบหยุดเต้น เขารีบกระโจนเข้าคว้าร่างนั้นขึ้นสู่อ้อมแขนโดยไม่รอช้า ที่หน้าผากของเขามีรอยเลือดซึมออกมา นี่อาจเป็นสาเหตุทำให้เธอหมดสติ

“คุณ ๆ เป็นอะไรมากหรือเปล่า ตอบผมทีสิ” ชายหนุ่มเขย่าร่างที่ยังนอนแน่นิ่งอยู่ในอ้อมแขน

แต่คงเพราะเขาเขย่าตัวเธอแรงเกินไปหรืออาจเพราะปมผ้าเช็ดตัวมันเหน็บแค่มึนเหม็นอยู่แล้ว เมื่อทันทีที่เขาอุ้มเธอขึ้นสู่วางแขน ชายผ้าเช็ดตัวก็แยกออกจากกันทันที

“เฮ้อ...”

หน้าชาวคร้ามมีอันต้องแดงเถิกขึ้นมาทันทีที่ดวงตาของเขาสบเข้ายังก่อนเนื้อขาวเนียน ที่ดูเหมือนจะนุ่มนุ่มหากได้ลองสัมผัส และยังเขารีบร้อนที่จะคว้าชายผ้าขึ้นห่อตัวเธอ มันก็ยิ่งทำให้ชายผ้าแยกห่างออกจากกันมากขึ้นจนเขาจำเป็นต้องกอดเธอเข้ากับอก แล้วพามาวางบนเตียงแทน

ผ้าห่มถูกดึงขึ้นคลุมร่างงดงามราวกับรูปสลักหินอ่อน เขาห่อตัวเธอใหม่จนมิดชิด ก่อนจะอุ้มวิ่งฝ่ากลุ่มควันและเปลวไฟ หาทาทางออกมาจากเรือนรับรองที่กำลังลุกไหม้

“เกิดอะไรขึ้น เร็วเข้าช่วยกันดับไฟเร็ว ใครกันนะ มันช่างกล้าถึงขนาดยิงระเบิดเข้ามาในกองทัพได้” เสียงอะอะดังอยู่ภายนอก

ร่างบางที่ถูกห่อด้วยผ้าห่มถูกกระชับโอบอุ้มเข้าแนบอก ขณะพุ่งทะยานออกพ้นจากประตู ก่อนที่อะไรต่อมิอะไรจะร่วงระนาวลงมาทับถมบนพื้นล่าง ชายหนุ่มประเมินแล้วว่าเธอไม่มีความปลอดภัยในชีวิตเสียแล้ว เมื่อคนร้ายก่อการอุกอาจถึงขนาดเข้ามาวางระเบิดภายในกองทัพที่มีทหารนับร้อยนับพันได้อย่างเห็นมหาญ

“เป็นยังไงบ้างครับ ผู้กอง เกิดอะไรขึ้นครับ...แล้วดีด็อกเตอร์” เสียง

นายทหารประจำการเอ่ยนามด้วยความตกใจเมื่อเห็นร่างสูงของผู้กองหนุ่มเดินแกมวิ่งมาที่รถ โดยมีร่างไร้สติของหญิงสาวในอ้อมแขน ทว่าสภาพของเธอค่อนข้างจะไม่เรียบร้อย

“เธอหมดสติ ผมจะรีบพาเธอไปส่งโรงพยาบาล คุณช่วยแจ้งท่านผู้การให้ทราบเรื่องด้วย” กรณ์ยสั่งการขณะวางร่างหมดสติไว้ที่เบาะหน้าข้างคนขับ เขาเดินอ้อมไปประจำที่แล้วบึ่งรถออกไปด้วยความรวดเร็ว

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในภาวะเร่งรีบ กรณ์ยคิดว่ามาดูแลและกดรับสัญญาณขณะที่เขายังปฏิบัติหน้าที่ขับรถ เมื่อเบอร์ที่โชว์อยู่นั้นคือเบอร์ของผู้บัญชาการระดับสูง

“นั่นผู้กองกรณ์หรือเปล่า”

“ครับ ท่าน...ผมกรณ์กำลังเรียนสายครับ ท่าน” ชายหนุ่มตอบรับในทันที

“ตอนนี้ดีอกเตอร์ไอรินอยู่กับคุณไชไหม เธอเป็นยังงัยบ้าง”

“ครับผม เธอยังหมดสติอยู่ครับ ผมกำลังจะพาเธอไปโรงพยาบาล”

“ผู้กอง ผมขอสั่งคุณ ห้ามพาเธอไปที่โรงพยาบาล คุณจะพาเธอไปที่ไหนก็ได้ที่คุณคิดว่าปลอดภัย แล้วค่อยจัดการหาหมอที่ไว้ใจได้ที่สุดเข้าไปรักษาเธอ ทุกอย่างต้องเป็นความลับ เข้าใจไหม”

“เอ่อ...ครับ...เดี๋ยวครับ ท่าน” ยังไม่ทันที่ผู้กองหนุ่มจะเอ่ยนาม ปลายสัญญาณก็ถูกตัดขาดไปเสียแล้ว

สถานที่ปลอดภัยหรือ แล้วมันที่ไหนล่ะ ขนาดในกองทัพแท้ ๆ ยังโดนยิงระเบิดเข้าใส่ แล้วมันจะยังมีที่ไหนปลอดภัยไปกว่าที่นั่นอยู่อีกหรือไง กรณ์ยหันไปมองคนที่นอนนิ่งอยู่บนเบาะข้าง ๆ เลือดที่ติดอยู่หน้าผากแห้งกรัง เสียหายใจอย่างสม่าเสมอของเธอช่วยให้เขารู้สึกเบาใจมากขึ้น

ชายหนุ่มเอื้อมมือเข้าไปดึงผ้าห่มที่เลื่อนลงมาของผู้นอนอกให้ขึ้นคลุมทั้งไหล่ เมื่อความขวนขวายที่มองเห็นทำให้เขารู้สึกได้ถึงอาการใจสั่น สมอมงมันพลอยจะคิดย้อนไปถึงสิ่งที่เคยเห็นผ่านตามาแล้ว

“เฮ้อ...นายกรณ์นะนายกรณ์ คิดบ้าอะไรอยู่วะ ต้องหาที่ปลอดภัยชั่วคราวของเธอให้ได้ก่อนลึถึงจะถูก ไม่ใช่มาทำเหมือนไม่เคยเห็นผู้หญิงแก้ผ้าอย่างนี้” ชายหนุ่มได้แต่เตือนตัวเอง

๓

“ตายแล้ว...รัณย์ นั้นไปจุดธูปสวบ้านไหนมา ถึงแม่จะอยากได้ สะใภ้ อยากรเลี้ยงหลานมากแค่ไหนก็เถอะ รักใครชอบใครก็น่าจะบอกแม่ดี ๆ จะได้หาผู้ใหญ่ไปสู้ขอให้เป็นเรื่องเป็นราว ทำแบบนี้ไม่ดีเลยนะ ลูก” เสียง นวลนิตยต์ดั่งลั่น เมื่อเห็นบุตรชายโอบอุ้มหญิงสาวที่ถูกห่อตัวด้วยผ้าห่มเข้ามา ในบ้าน

“ไต่แม่...ไม่ใช่อย่างที่แม่คิดสักหน่อย ตอนนั้นภัสอยู่กรุงเทพฯ ไซ้ไหมครับ” ชายหนุ่มถามเพื่อความมั่นใจ เมื่อเขาพยายามปรึกษาแพทย์ที่ไว้ใจได้ตามคำสั่ง ทานผู้การ

“ไซ้จ๊ะ ลูก”

“เร็วเถอะครับ แม่ ช่วยโทร. หานภัสให้ที บอกว่ามีคนเจ็บรออยู่ที่บ้าน ให้รีบมาด่วน เตรียมเครื่องมือทำผลมาด้วย” ชายหนุ่มเอ่ยแกมสั่ง ก่อนจะ อุ้มร่างบางพาตรงขึ้นไปยังห้องนอนของเขา

“ลูกทำผลเองได้ไม่ใช่เหรอ ตอนพ่อนินบาดเจ็บมาครั้งโน้น ลูกยังทำ ผลให้พ่อนินด้วยตัวเองเลย” คุณนายนวลนิตยต์ถามเพราะรู้ว่านอกจากบุตรชาย จะเข้าฝึกหลักสูตรคอมมานโดแล้ว เขายังจบหลักสูตรค้นหาและช่วยชีวิตอัน เป็นหนึ่งในหลักสูตรพิเศษของกองทัพอากาศ

“เธอสลบครับ แม่ ผมไม่รู้ว่าจะสาหัสมากน้อยแค่ไหน แล้วอีกอย่าง เธอก็...” รัณย์หยุดคำพูดไว้แค่นั้น เมื่อภาพเปล่าเปลือยของหญิงสาวในอ้อม แขนแว็บเข้ามาเป็นมโนภาพอีกครั้ง

ด็อกเตอร์ไอรินถูวางลงบนพื้นที่นอนนุ่ม รัณย์ทรุดตัวลงนั่งยังขอบเตียง ปลายนิ้วเกลี่ยเส้นผมสลวยออกจนพันบาดแผลที่หน้าผาก ความยาวขนาดนี้

คงต้องเย็บสักเข็มถึงสองเข็ม

“ด็อกเตอร์ครับ ด็อกเตอร์ ได้ยินผมไหมครับ” ชายหนุ่มเขย่าร่างหมดสตินั้น เมื่อเห็นว่าเธอเริ่มขยับตัวกระสับกระส่าย แล้วเขาก็ยิ้มออกเมื่อเปลือกตาที่ปิดสนิทมาตลอดค่อย ๆ ขยับก่อนจะเปิดขึ้น

“ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย ช่วยฉันที ฉันกลัวเหลือเกิน” หญิงสาวผวาตัวขึ้น กอดรอบลำคอชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าเอาไว้แน่นด้วยความตกใจ โดยลืมนึกถึงสภาพของตัวเองที่เป็นอยู่

“ไม่เป็นไรแล้วครับ คุณปลอดภัยแล้ว”

ชายหนุ่มผล็อยหลับไปมีมือลงบนหลังและไหล่ของคนที่ไม่เข้ามาถอดเพื่อต้องการปลอบใจให้เธอคลายความรู้สึกกลัว ทว่าฝ่ามืออุ่น ๆ ที่สัมผัสเข้ากับแผ่นหลังเนียนนุ่มถึงกับหยุดชะงัก สำนึกว่าส่วนที่ลูบไล่นั้นปราศจากอาการขวางกั้น

“ว้าย” จากอาการตกใจแปรเปลี่ยนเป็นอับอาย เมื่อเธอรู้ตัวแล้วว่าฝ่ามือที่ใช้ห่อตัวเธออยู่นั้นมีอันต้องหล่นลงไปกองอยู่ที่เอว

“รัณย์ แม่โทร. เรียกภัสแล้วนะ เตี้ยวคงมา...อ๊วย...” หญิงสูงวัยถึงกับชะงักงันกับภาพเหตุการณ์ที่กลืนไม่เข้าคลายไม่ออกนั่นพอดี

โอรินรวบชายผ้าขึ้นคลุมตัวเองใหม่ ก่อนจะล้มลงนอนตะแคงข้างหันหลังซ่อนความอายที่แทบอยากจะแทรกแผ่นดินหนีให้พ้นจากสายตาคงทั้งคู่

“เอ๋อ...แม่ครับ ไม่ได้เป็นอย่างที่แม่คิดนะครับ” ผู้กองหนุ่มออกตัวหน้าตื่น ขณะที่ผู้เป็นมารดานั้นนอมยิ้ม นางเพ็งจะเคยเห็นท่าที่เขินอายของบุตรชายชัดเจนก็วันนี้

“แม่อีกไม่ได้ทำอะไร ลูก”

“แม่ช่วยหาเสื้อผ้าให้ด็อกเตอร์สวมหน่อยนะครับ ผมไม่อยากให้ภัสเห็นด็อกเตอร์ในสภาพนี้” ชายหนุ่มวาน

“ได้สิ ลูก รอสักครู่ เตี้ยวแม่ออกไปหามาให้ แต่เอ... แม่หนูคนนี้ชื่อด็อกเตอร์เหรอ ชื่อแปลก”

“คุณแม่ครับ” น้ำเสียงของบุตรชายเครียดขึ้น

“จะ ๆ แม่ไปเตี้ยวนี้จ๊ะ อย่าเพ็งหยุดหงิดสิ” นวลนิศย์รับคำก่อนจะเดินออกจากห้องนอนบุตรชาย ด้วยความงุนงงสงสัยที่มีอยู่เต็มสมอง

เด็กสาวคนนั้นเป็นใครกัน ทำไมบุตรชายของนางถึงพากลับมาบ้าน ด้วยสภาพอย่างนั้น แล้วยังมีการแสดงออกของคนทั้งสองเมื่อครูนี้อีก มันทำให้นางคาดคิดไปถึงถึงความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง แม่หนูคนนั้นก็ใช่จะชั่วร้าย รูปร่างหน้าตาปากคอคิ้วคางงดงามหมดจด

ยิ่งมองก็ยิ่งทำให้นึกไปถึงเพื่อนนายตำรวจของบุตรชาย ที่ครั้งหนึ่งเคย มาเยือนกลางดึกในสภาพเปียกปอนและได้รับบาดเจ็บ ครั้นนั้นมีเด็กสาว หน้าตาน่ารักติดตามมาด้วย จนทำให้นางนึกอยากให้ภริณามีแฟนบ้าง แต่สำหรับเหตุการณ์ครั้งนี้ทุกอย่างยังคงคลุมเครือ นवलนิตย์ได้แต่หวังว่าในอีกไม่นานนางจะได้รับความกระจ่างในทุก ๆ เรื่อง

“ได้แล้วจะ” นवलนิตย์วางเสื้อผ้าที่เธอคิดว่าผู้หญิงที่ลูกชายพาเข้าบ้าน มาอย่างทุลักทุเลคงจะพอใจได้ไฉนเพียงใกล้ ๆ บุตรชาย

“เปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ คุณ พอลูกไหวไหมครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถามอย่าง นุ่มนวล

“ไหวค่ะ” เธอตอบเสียงเบาหวิว

“เดี๋ยวผมจะไปรอข้างนอกนะ...ไปเถอะครับ แม่” ประโยคทำเขาหัน ไปพยักหน้าชวนมารดา เพื่อเปิดโอกาสให้หญิงสาวได้สามารถดูแลตัวเองเรื่อง เสื้อผ้าโดยลำพัง

พอร่างสูงของผู้กองหนุ่มพร้อมด้วยหญิงสูงวัยผู้เป็นมารดาเดินพ้นประตู ห้องที่ปิดลงตามหลังนั้นแล้ว ลำแขนของชายหนุ่มก็ถูกยึดเอาไว้ทันที ทั้งสายตา ที่จ้องเขม็งในเชิงคาดคั้นเอาคำตอบ

“พอจะมีเวลาเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้แม่ฟังได้หรือยัง”

“ลงไปคุยกันข้างล่างเถอะครับ” ชายหนุ่มบอก ทั้งยังดึงมารดาเข้าไปใกล้ โอบเอวที่ค่อนข้างหนาแน่นก่อนจะดันร่างนางให้เดินลงบันไดไปด้วยกัน

“ไหนว่ามาสิ นี่มันเรื่องอะไร แม่หนูคนนั้นเป็นใคร” นवलนิตย์เปิด ฉากรถขึ้นทันทีที่ทรุดลงนั่งยังตั้งไม้ขำสิงห์ตัวใหญ่ในห้องรับแขกพร้อมบุตรชาย

“คือว่า...” ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะเอ่ยปาก เสียงรถก็วิ่งเข้ามาจอดขัด การสนทนาเสียก่อน “นภัสมาแล้ว เดี่ยวผมออกไปรับน้องก่อนนะครับ แม่”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน แล้วก้าวยวบ ๆ ออกไปทางประตู ไม่นานเขาก็กลับมาพร้อมหญิงสาวแสนสวยอีกคนที่ยิ้มร่ามาตั้งแต่ประตู

“สวัสดิ์ค่ะ คุณป้า” เธอพนมมือไหว้อย่างสวยงาม

“อย่าเพิ่งทักทายกันเลย ไปดูคนเจ็บให้พื่ก่อน”

“ค่ะ ๆ เตี่ยวนภัสจะลงมาคุยกับคุณป้าใหม่ะคะ” เธอผู้มาใหม่บอก “ใครบาดเจ็บคะ แล้วคนเจ็บมีอาการยังไงบ้าง” หญิงสาวเอ่ยถามขณะเดินขึ้นบันไดไปด้วยกัน

“เธอหกล้มในห้องน้ำ ศีรษะแตกแล้วก็หมดสติ”

“เธอ? แสดงว่าเป็นผู้หญิง แถมยังหกล้มในห้องน้ำ นี่พี่รัณย์ไปเจอเธอได้ยังไงคะ ในที่รโหฐานอย่างนั้น หรือว่า...” ผู้เป็นน้องสาวหันมามยิ้ม ล้อเลียน “ไม่น่าเชื่อเลยจริงๆ ว่า นภัสกลับมาคราวนี้จะได้มารู้อะไรดี ๆ ของคนที่นี่”

“พูดมากนัก่า...เข้าไปดูคนเจ็บก่อนเถอะ” ตัดบทก่อนจะเปิดประตูเข้าไปในห้อง ทั้งยังหาโต๊ะญี่ปุ่นเล็ก ๆ มาตั้งใกล้ ๆ ขอบเตียงเพื่อวางกระเป๋าพยาบาลที่ใส่เครื่องมือแพทย์ของน้องสาว

นภัสลทรุดตัวลงนั่งยังขอบเตียง เธอกวาดตามองทั้งประเมินสภาพของผู้ป่วยอย่างรวดเร็ว ยื่นมือเข้าไปปิดเส้นผมให้พันบริเวณที่มีบาดแผล บริเวณเหนือคิ้วที่กะความยาวประมาณสองเซนติเมตร มีเลือดแห้งติดรอบปากแผล

“คงต้องเย็บละคะ ว่าแต่มีส่วนไหนที่บาดเจ็บอีกไหมคะ หรือไม่ก็อาการวิงเวียนศีรษะ มีบ้างหรือเปล่า” เธอถามคนเจ็บที่ยังจ้องมองนิ่งมาที่เธอก่อนที่สายตานั้นจะหันไปสบตาเจ้าของร่างสูงที่ยืนลู่ญอยู่ใกล้ ๆ

“นภัสชลเธอเป็นหมอที่ไว้ใจได้” ชายหนุ่มบอก

“ไม่มีค่ะ” คนเจ็บตอบด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ

“หมอจะเย็บแผลให้คะ เจ็บนิดหน่อย แต่แผลบริเวณนี้หมอขออนุญาตเย็บสดเลยโดยไม่ใช้ยาชา” แพทย์หญิงเอ่ยแล้วหันมาสนใจเปิดกระเป๋าใบใหญ่ ก่อนจะนำท่อเครื่องมือแพทย์ที่ได้รับการอบฆ่าเชื้อเรียบร้อยมาวางลงบนโต๊ะ

“ทำไหมละ นภัส ไม่ใส่ยาชาก็เจ็บแยะนะสิ” ชายหนุ่มเอ่ยถามทันที

“พี่รัณย์ก็รู้ดีนี่คะว่า แผลไม่ยาวมาก เย็บโดยไม่ใช้ยาชาแผลจะหายเร็วกว่า อีกอย่าง...นภัสไม่อยากให้หน้าผากสวย ๆ มีแผลเป็นที่มองเห็นชัด

เจนนะคะ”

สายตาของคนป่วยมองสบมายังคนที่ยืนอยู่ข้างหลังแพทย์ มีแววหวั่นไหว ใบหน้าของเธอซีดเผือดเป็นกระดาศ จนเขาต้องขยับไปทรุดตัวลงนั่งที่ข้างเตียงอีกด้าน

“ไม่ต้องกลัวนะครับ” ชายหนุ่มบอก พลางเอื้อมมือไปกุมมือเล็ก ๆ นุ่ม ๆ นั้นไว้ บีบเบา ๆ รวากับว่าจะถ่ายถอดพลังด้านทานความเจ็บปวดไปให้

“เอาละคะ หมอจะเริ่มลงมือแล้วนะคะ กลับตาเถอะ จะได้ไม่กลัว” นภัสบอกด้วยสีหน้าจริงจัง สายตาจ้องมองนิ่งที่บาดแผล

ทุกครั้งที่เข็มโค้ง ๆ ปักลงบนผิวหนัง นิ้วเล็ก ๆ ก็จะมีจิกเกร็ง ไม่มีเสียงร้องแสดงความเจ็บปวดออกมาเลยสักแอะ นอกจากสีหน้าที่ยับย่นแสดงอาการเจ็บปวดเท่านั้น แม้จะใช้เวลาไม่ถึงสิบนาที แต่สำหรับไอรินแล้วมันช่างเนิ่นนานเหลือเกิน

“เสร็จแล้วคะ” แพทย์หญิงนภัสลเอ่ย เมื่อเธอติดพาสเตอร์ยึดแผ่นผ้ากอลให้คนป่วยเรียบร้อย “อีกเจ็ดวันตัดไหม แต่ในช่วงนี้ระวังอย่าให้แผลโดนน้ำนะคะ”

“คุณนอนพักก่อนเถอะ ตื่นขึ้นมาเราค่อยปรึกษากันอีกทีว่าจะเอาอย่างไรต่อไป” ชายหนุ่มวางมือเล็ก ๆ นั้น หันไปคว้าผ้าห่มผืนบางขึ้นคลุมให้

“พี่รัณย์อย่าลืมดูแลเรื่องล้างแผลนะคะ แผลต้องล้างทุกวัน เดี่ยวนภัสจะจัดยาแก้ปวดและแก้อักเสบไว้ให้ทาน” แพทย์หญิงเก็บเครื่องมือแพทย์พร้อมทั้งเศษวัสดุเป็นเลือดและยาใส่ถุงที่เตรียมมาลงในกระเป๋าสีเหลืองมคล้ายกล่องไบโอดี

“ครับผม มาพี่ช่วยถือ” ผู้กองหนุ่มเดินอ้อมเตียงไปหิ้วกระเป๋าเครื่องมือแทนน้องสาว ก่อนจะเดินตามกันออกจากห้องไป ทั้งสายตาที่จ้องมองด้วยความรู้สึกบางอย่าง ที่แม้แต่เจ้าของแววดานั้นก็ยังไม่เข้าใจ

“โชคดีนะที่นภัสลงมากองเทพฯ ไม่งั้นพี่ก็ไม่รู้ว่าจะไปพึ่งใครที่ไว้ใจได้” ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างโล่งอก

“แผลแค่นี้พี่รัณย์ทำเองได้นี้คะ”

“พี่ไม่มีเข็มเย็บแผล”

“ก็พาไปโรงพยาบาลสิคะ” แพทย์หญิงเอ่ย เมื่อเดินลงมาทรุดตัวลงนั่ง

ยังแก้ปัญหานวมตัวหนึ่งในชุดรับแขก

“ถ้าพาไปได้คงพาไปแล้ว” เขาว่า

“ทำไมคะ”

“นั่นสิ...ทำไมเธอ ลูก หรือว่าวิธณ์ไปจุดแม่หนูคนนั้นมาจริง ๆ อย่างที่แม่เข้าใจ” นวลนิศย์ถามบุตรชาย ในขณะที่วางจานของว่างลงบนโต๊ะเล็ก ๆ ตรงหน้าหลานสาว ตามด้วยน้ำผลไม้

“โอ้ แม่...บอกแล้วไงว่าไม่ใช่อย่างนั้น”

“ไม่ใช่อย่างนั้นแล้วจะอย่างไร คุณสิ หอบผู้หญิงเข้ามาในบ้านด้วยสภาพแบบนี้”

“เอ่อ... เอ่อ...งานแต่งงานของนภัสวันไหนเธอ เจ้าภริษมันหาเพื่อนเจ้าบ่าวได้หรือยัง ไม่เห็นมันแวะมาชวนที่เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวมั่งเลย แล้วนี่แต่งงานแล้วจะไปอยู่ไหนกัน จะอยู่ที่ตากหรือจะย้ายกลับมากรุงเทพฯ?”

ผู้กองหนุ่มเปลี่ยนเรื่องกลางอากาศ

“ไม่ต้องมาทำเปลี่ยนเรื่องเลย นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญในเวลานี้ที่เราอยากรู้” ผู้เป็นมารดาทำเสียงดุ

ภริษเริ่มจะนั่งไม่ติด เมื่อเจอสองสายตาที่ทั้งคาดคั้นและจับผิด... ด็อกเตอร์ไอรินถือว่าเป็นความลับของทางทหาร แล้วเขาควรจะบอกสองสาวต่างวัยเหล่านี้ยังไต่ ยิ่งคิดก็ยิ่งมีน ยิ่งมีนก็ยิ่งไร้ทางออก เขาทำได้เพียงผ่อนลมหายใจออกจากปอด

“ว่าไง ลูก”

“คือว่า...”

แล้วเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น อันเปรียบได้กับระฆังพักยก ชายหนุ่มถึงกลับผลอยิ้มออกมาเมื่อล้วงหยิบโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงมาถือไว้ในมือ

“ผมขอตัวสักครู่นะคะ”

ผู้กองหนุ่มลุกเดินออกไปนอกระเบียงทันที ด้วยสีหน้าค่อนข้างตึงเครียดท่ามกลางสายตาสองคู่ที่จ้องเขม็งมองอยู่ คำพูดที่เอ่ยออกมาจากริมฝีปากได้รูปนั้นมีเพียงคำตอบรับเป็นระยะ สีหน้าดูเคร่งเครียดมากยิ่งขึ้น ก่อนที่เขาจะเก็บโทรศัพท์ที่ใส่ลงไปในกระเป๋ากางเกงตามเดิม

“ใครโทร. มาเธอ ทำไมพิธีธณ์ทำหน้าอย่างนั้น” แพทย์หญิงนภัสชล

อดที่จะถามไม่ได้

“นภัส พี่ขอร้องอย่างหนึ่งจะได้ไหม” สีหน้าของชายหนุ่มดูจริงจังจนน่า
เขาไม่ตอบคำถามของเธอ ทว่ากลับร้องขอไปอีกเรื่อง

“อะไรคะ”

“เรื่องที่นภัสมารักษาคณเจ็บที่วันนี้ ช่วยเก็บไว้เป็นความลับหน่อย
เถอะนะ”

“ทำไมล่ะ รัณย์ ยิ่งรัณย์ขอร้องน้องแบบนี้ มันก็ยิ่งทำให้แม่สงสัยว่า
ลูกจะไปพูดเขามาจริง ๆ” ผู้มารดาเอ่ย

“อย่าเรียกว่าลูกเลยครับ เรียกว่าแอบพาหนีมาจะดีกว่า” ชายหนุ่ม
จำต้องยอมรับด้วยสีหนาราบเรียบไร้การแสดงออกถึงความรู้สึก

“ตายแล้ว” นवलนิตย์ยกมือขึ้นทาบอก “แล้วเรื่องราวมันเป็นยังไง เล่า
ให้แม่ฟังได้หรือเปล่า”

“ไว้ผมจะเล่าให้แม่ฟังทีหลัง แต่ตอนนี้ขอร้องนะครับ ทั้งคุณแม่และนภัส
ห้ามบอกเรื่องนี้กับใครเด็ดขาด”

ทั้งป้าและหลานสาวต่างมองหน้ากันนิ่งเหมือนจะหารือกันด้วยแววตา
แล้วหันมามองจุดเริ่มต้นที่ก่อให้เกิดข้อสงสัยพร้อม ๆ กัน

“ได้ค่ะ นภัสรับปาก” ถึงจะรู้สึกแปลกใจอยู่ไม่น้อยกับเรื่องที่พี่ชายขอ
แต่เมื่อนึกเห็นดวงหน้างดงามของคนไข้ที่เธอเพิ่งทำการรักษา มันก็คงคิดเป็น
อื่นไปไม่ได้นอกจากการกระทำที่ทำไปเพราะรักและหวังครอบครอง

“แม่ก็รับปาก แต่จะให้แม่บอกเพื่อนบ้านว่ายังไง อยู่ดี ๆ ก็มีผู้หญิงเพิ่ม
เข้ามาในบ้านอีกทั้งคน จะเก็บซ่อนไว้ก็คงไม่มิด” สีหน้าของนवलนิตย์แสดง
ความกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“ถ้าใครถามก็บอกเขาไปว่าเธอเป็นภรรยาของผมที่เพิ่งมาจากต่างจังหวัด”

“ภรรยา!” ผู้ร่วมสนทนาทั้งสองโพล่งขึ้นพร้อมกัน

“ครับ...ผมต้องแต่งงานกับเธอเพื่อรับผิดชอบ”

“โอ๊ยตาย...นี่ชิงสุกก่อนห่ามกันแล้วหรือ” นवलนิตย์โพล่งขึ้นแทรกคำ
พุดบุตรชายที่ยังเอ่ยไม่จบด้วยความตกใจ “อย่าบอกนะว่าแม่หนูคนนั้นกำลัง
ท้อง”

“โอ้ แม่ เธอไม่ได้ท้องสักหน่อย” ชายหนุ่มปฏิเสธ

“ว่า...นี่ที่กำลังจะได้ล้มหลานซะอีก” ผู้เป็นมารดาทำหน้าที่ผัดหวังอย่างแรง

นักสหัวเราะคิก ๆ นึกขำผู้เป็นป้า เธอยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วก็หน้าตกใจ “ตายละ ใกล้ถึงเวลานัดแล้วนี่ นักสต้องไปแล้วล่ะ วันนี้นัดเพื่อนที่ริณย์ไว้ว่าจะไปลองชุดแต่งงาน นักสไปก่อนนะละ”

หญิงสาวคว้ากระเป๋าเครื่องมือแพทย์มาเปิด แล้วหยิบยาออกมาวางที่โต๊ะ “ยาแก้ปวดกับยาแก้อักเสบล่ะ ให้ทานตามเวลาที่เขียนไว้หน้าซอง นักสไปละละ ไม่อยากจะช้า เตี่ยวนายทหารบกชี้เก็กจะมาทำงานให้เหนื่อยต้องข้ออีก” นักสยิ้มแล้วก็เร่งฝีเท้าเดินผ่านประตูบ้านไป โดยมีร่างสูงของพี่ชายลุกเดินตามไปส่งถึงรถ

“อย่าลืมที่พี่ขอร้องล่ะ”

“ค่ะ ไม่ลืมแน่นอน นักสจะไม่บอกใครแม้แต่พี่ริช” เธอยิ้มให้พี่ชายก่อนจะก้าวขึ้นรถแล้วขับออกไปโดยไม่มีโอกาสได้รู้ว่ามียกสายตาหนึ่งที่ยื่นมองความสับสนอันแสนจะใกล้ขีดสนิทสนมยังช่องหน้าต่างห้องนอนชั้นสอง

คล้อยหลังน้องสาว ผู้กองกริณย์ก็เดินกลับเข้าบ้าน มารดาของ เขาไม่ได้อยู่ในห้องรับแขก แต่มีเสียงดังก๊อก ๆ แก๊ก ๆ อยู่ในครัว เขาจึงเดินตรงขึ้นไปยังห้องนอนที่ชั้นบนเพื่อดูคนป่วย

“ผมบอกให้นอนพักไถ่ล่ะ ด็อกเตอร์ แล้วนั่นลุกขึ้นมาทำอะไร” ชายหนุ่มถาม เมื่อเห็นร่างบางในชุดกระโปรงยาวกรอมเท้าตัวหลวมอยู่กับบ้านยีนอยู่กลางห้อง

“ฉันจะไปจากที่นี่ค่ะ ผู้กอง ฉันไม่อยากให้ใครต้องมาเดือดร้อนเพราะฉัน” เธอบอก

“หมายความว่ายังไง” ผู้กองหนุ่มถามขึ้น ทั้งขมวดคิ้วมองหญิงสาวตรงหน้าเขม็ง

“ก็หมายความว่า...เรื่องที่ท่านผู้บัญชาการสั่งให้เราแต่งงานกัน ฉันจะไปขอยกเลิกคำสั่งกับท่านเอง ไม่จำเป็นต้องแต่งงานฉันก็มั่นใจว่าตัวเองสามารถที่จะเอาตัวรอด และหาคนไปช่วยเหลือพ่อและคนอื่น ๆ ได้เช่นกัน”

“ขอทราบเหตุผลที่มันเข้าทำกว่านั้นได้ไหม” ชายหนุ่มเอ่ยถามหน้าเครียด

แทนที่จะดีใจเมื่อเธอยอมยกเลิกข้อตกลงแต่โดยดี

“การที่ฉันไม่ต้องการให้ใครเดือดร้อนไปกับฉัน ไม่ว่าจะ เป็นแม่คุณ รวมไปถึงแฟนคุณ มันยังเป็นเหตุผลที่ไม่เข้าทำอยู่อีกเธอ” หญิงสาวถามกลับ พลางทำหน้ามู๋ แพรขนตาจะพริบถี่ ๆ ทั้งยังเหมินมองไปทางอื่น

“แฟนผม...คุณหมายถึงใคร” ชายหนุ่มถามเสียงดู

“ก็...” ยังไม่ทันที่เธอจะพูดต่อ เขาก็เอ่ยแทรกขึ้น

“เข้าไปแล้วละ ด็อกเตอร์...เวลานี้ทางท่านผู้บัญชาการได้สั่งคนเข้าไป แก้ไขประวัติที่ฐานข้อมูลเกี่ยวกับตัวคุณเรียบร้อยแล้ว เวลานี้คุณคือนางโฮรดา หาญโยธิน ภรรยาของนายเรืออากาศเอกกรณีย์ หาญโยธิน และคาดว่าวันพรุ่งนี้คุณจะได้รับบัตรประชาชนฉบับใหม่เช่นกัน” ชายหนุ่มอธิบาย

“ทำไมมันถึงได้รวดเร็วอย่างนั้น” ไอรินรู้สึกตกใจกับข่าวที่ได้รับ

“ยุทธการทางทหารของกองทัพอากาศรวดเร็วเสมอ” ชายหนุ่มเอ่ย

“เว้น...การเข้าช่วยเหลือตัวประกันที่ถูกผู้ก่อการร้ายจับตัวไป” เธอขัด ทั้งยังส่งค้อนไปให้

“เรื่องนั้นไม่ใช่ความผิดพลาดของหน่วยคอมมานโดอากาศโยธิน พวกเราเด็ดขาดและรวดเร็วเสมอ แต่บังเอิญว่าพวกมันเร็วกว่าไปหนึ่งก้าวก็เท่านั้น” ชายหนุ่มตอบ

ดวงตาคมวาวมีแววดูจ้องมองนิ่งมายังร่างบางที่ยืนกอดอกนิ่ง ทั้งเหมินหน้าหนีไปทางอื่นอย่างคนดี้อร้น ปล่อยให้ชายหนุ่มได้มีโอกาสกวาดสายตาไปตามส่วนสัตรีรูปทรงที่แสดงความเป็นหญิงสาวเต็มตัว เขารู้ดีว่าภายใต้ชุดหลวม ๆ ที่โปร่งบางนั้นปราศจากอาการขื่นอื่น มันทำให้เขาเกิดความรู้สึกงูบวบบอย่างประหลาด เมื่อคิดจินตนาการไปถึง

“พักอยู่ที่นี้แหละ แล้วคุณจะปลอดภัย ผมขอไปจัดการเรื่องเสื้อผ้าของคุณ หาชุดที่มัน...เอ่อ...เหมาะกว่านี้มาให้ แล้วจะเอาอาหารขึ้นมาส่ง” ชายหนุ่มเอ่ยก่อนจะหมุนตัวกลับ ด้วยความรู้สึกของคนที่กำลังต่อสู้กับอารมณ์บางอย่าง แล้วเขาก็หันมามองเธออีกครั้ง

“อ้อ...หลังงานแต่งงานน้องสาวของผมผ่านพ้นไป ผมจะพาคุณไปฮันนีมูนสักเดือนสองเดือน เตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ด้วยก็แล้วกัน”